

XV TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js 55:10-11)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii nagu vihm ja lumi tulevad taevast alla ega lähe sinna tagasi, vaid kastavad maad, teevad selle viljakandvaks, et see annaks külvajale seemet ja sööjale leiba – nõnda on ka sõnaga, mis lähtub minu suust: tema ei tule tühjalt tagasi, vaid teeb seda, mis on minu meele järgi, ja saadab korda, milleks mina tema läkitasin.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 65:2.10a. 10bc-11 12-13. 14 R: Lk 8,8)

R: Kui seeme langeb heasse mulda, kannab see palju vilja.

Vaikse meelega kiidetakse sind, Jumal,

Siionis ning tasutakse sulle su töotuste eest.

Sina oled kandnud maa eest hoolt ja seda jootnud,

lasknud maal rikkalikult vilja kanda.

R:

Jumala ojad on veest tulvil,

nii valmistad sina tema uudsevilja, nõnda sa korraldad kõik.

Sina kastad rohkesti tema vagusid ja leotad lahti mullakamara,

teed selle pehmeks vihmapiiskadega ja õnnistad tema võrseid.

R:

Sa kroonid aasta oma armuga

ja su jäljed täituvad pilgeni.

Rohtla vainud on kastetud,

künkad on võõtatud hõiskamisega.

R:

Nurmed on rüütatud kariloomadega,

orud on mähkunud viljasse,

nad rõkkavad rõõmust

ja laulavad.

R:

(Teine lugemine Ro 8:18-23)

Lugemine kirjast roomlastele:

Vennad, ma arvan, et selle ajastu kannatused ei tähenda midagi võrreldes tulevase kirkusega, mis meile avalikuks saab. Sest kõik loodu ootab pikisilmi jumalalaste ilmumist. Loodu on ju allutatud kaduvale, kuid mitte enda tahtmist mööda, vaid allutaja väel. Samas on tema äratanud lootuse, et ka loodu pääseb kord kaduvuse orjusest jumalalaste kirkuse vabadusse. Me ju teame, et kõik loodu ägab üheskoos ja on sünnitusvaevades tänini. Veel enam, ka meie, kellel on Vaimu esmaand, ägame oma südames ning ootame lapseõigust ja oma ihu lunastamist.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ap 16:14)

Halleluuja. Issand, ava meie süda,
et me võtaksime vastu Sinu Sõna. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 13:1-23)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Sel päeval tuli Jeesus välja oma kodust ja istus järve ääres. Aga suured rahvahulgad kogunesid tema juurde. Ja Jeesus võttis paadis istet, kuid rahvas seisis kaldal. Ning Jeesus rääkis neile tähendamissõnadega ja ütles:

“Vaata, külvaja läks põllule külvama. Ja kui ta külvas, kukkus osa seemneid tee äärde, ja linnud tulid ja nokkisid selle ära. Osa seemneid kukkus kivisele maale, kus neil polnud palju mulda. See osa idanes küll kiiresti, kuid päikese tõustes see närbus ja kuivas ära, sest tal polnud juurt. Muist seemneid kukkus ohakate sekka, ja ohakad sirgusid ja lämmitasid saagi. Aga osa seemneid kukkus heasse mulda ja kandis vilja – mõni sada seemet, mõni kuuskümmend ja mõni kolmkümmend seemet. Kel kõrvad on kuulda, see kuulgu.”

Siis tulid tema jüngrid tema juurde ja küsisid: “Miks räägid sa neile mõistujuttudega?” Ta vastas: “Teile on antud mõista taevariigi saladust, neile aga mitte, sest kellel on, sellele antakse, ja tal on rohkem kui küllalt, aga kellel ei ole, sellelt võetakse seegi, mis tal on. Aga tähendamissõnadega räägin ma neile sellepärast, et nad vaadates ei näe ja kuuldes ei mõista, sest nende kohta läheb täide Jesaja ennustus, kui ta ütleb: “Te kuulete oma kõrvaga, kuid ei mõista, vaatate oma silmaga ega näe,

sest selle rahva süda on kaledaks läinud. Nende kõrvad tõrguvad kuulmast ja nad pigistavad kinni oma silmad, et nad ei näeks ega pöörduks nii, et mina neid parandada võiksin.” Kuid õndsad on teie silmad, et nad näevad, ja teie kõrvad, et nad kuulevad, sest tõesti ma ütlen teile: paljud prohvetid ja õiged on ihaldanud näha seda, mida teie näete, kuid ei ole näinud, ja kuulda, mida teie kuulete, ega ole kuulnud.

Kuulake nüüd, mida tähendab mõistujutt külvajast: iga kord, kui inimene kuuleb midagi Jumalariigi kohta ega mõista, tuleb hingevaenlane ja riisub külvatu tema südamest. Seda näitab seeme, mis kukkus tee äärde. Mis aga külvati kivisele maale, see tähendab inimest, kes küll sõna vastu võtab, kuid kellel pole juurt, kes on heitlik – kui teda sõna pärast ahistama hakatakse või taga kiusatakse, siis jätab ta kõik sinnapaika. Ja ohakate sekka külvatu on see, kes küll sõna kuuleb, kuid kelles selle maailmaajastu mured ja rikkuse petlik veetlus lämmatavad sõna, nii et see jääb viljatuks. Aga see, mis külvati heasse mulda, on inimese sarnane, kes sõna kuulda võtab ja mõistab ning kannab vilja: mõni saja-, mõni, kuuekümne- ja mõni kolmekümnekordselt."

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord ühe inimesega vesteldes tuli jutu sees välja, et ma olen preester. Seepeale ütles ta: “Teate, mina vist ikka ei ole päris kristlane. Olen küll lugenud piiblit ja sealt mõndagi õppinud, aga üks asi tundub mulle kuidagi kahtlane. Nimelt, mina ei suuda uskuda, et Jumal annab kõik patud andeks. Sellepärast ma püüan pigem elada nii, et ma ei peaks pattu tegema: väldin halba seltskonda ja kiusatusi, aitan abivajajaid, ei aja rikkust taga ega võta liiga suuri riske.”

Jah, omast kohast kindlasti lugupidamist vääriv seisukoht, kas pole? Iga kristlane võiks aegajalt kaaluda ka võimalust, et pattu võiks lihtsalt mitte teha! Kuid loodame, et selle inimese vaatenurk ei osutuks ikka päris õigeks – see tähendab, loodame, et Jumal vaatab siiski ka meie kahetsuse ja meeleparanduse peale ja annab meile andeks... ning annab ka temale andeks, sest paraku läheb ka kõige püüdlikumal inimesel parimagi tahtmise juures vahel ikka midagi viltu.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kui meile antakse ülesanne või tekib meil endal idee midagi teoks teha, siis ennekõike tuleb määratleda oma ülesande raamid. Nii teeb seda ka Jeesus oma mõistukõnes külvajast, rääkides inimese eluülesandest, mille puhul tuleks keskenduda kolmele seigale. Esiteks: viljatera ei külva ennast ise, vaid seda teeb külvaja; teiseks: vilja ei kannu mitte külvaja, vaid viljatera; ning kolmandaks: see, kes vilja ei kannu, kes ära nokitakse, kes lämmatatakse või kes sureb kuivuse kätte, on samuti viljatera ja mitte külvaja. Kas need raamid inimesele meeldivad või

mitte, on tal ikkagi mõistlik nendega arvestada.

Kuna Jeesuse mõistukõne räägib Jumala sõna vastuvõtmisest, siis ärgitab tema visandatud võrdpilt igäüht peeglisse vaatama ja küsima: missugusesse olukorda on pandud mind, kuhu olen sattunud mina – kas tee äärde, kivisele maale, ohakate sekka või heale maale? Tulemuseks peaks olema endale oma olukorrast aru andmine, mille puhul tuleb taas tähele panna kolme seika. Esiteks: Jumal ei hakka kindlasti kõike meie eest ära tegema; teiseks: midagi suudame heaks inimeseks saamise jaoks ka ise ära teha; ja kolmandaks: kui meie suudaksime patust küll hoiduda, aga teeme pattu ikka, siis selle eest ei lähe pörgusse mitte Jumal, vaid meie ise...

Armsad õed ja vennad, me võime me nüüd endalt küsida, kas äkki on väljapääs meie jaoks juba lootusetult suletud ja me kuulume vääramatult just nende hulka, kes ära nokitakse, kes lämmitatakse või kes ära kuivavad? Enesehaletsuse hetkedel on vahel ehk tore ka niisugustes mõtetes kümmelda... Kuid pigem on Jeesus viidanud hukkaminejatest rääkides hoiatavatele eeskujudele, neile inimestele, keda me elus vahetevahel kohtame, kes halva seltskonna, hingetuimuse või pinnapealsuse tõttu on usust kaugenenud ja oma hingeõndsusest ei hooli. Kui meie ise aga oleme ikka veel isandad omas majas, see tähendab, kui mõistmatult käitujate eeskujude meid hirmutab, kui me anname endale oma tegudest ja olukorrast veel aru ning meis on säilinud kahetsus ja tahtmine meelt parandada, siis on meil jätkuvalt lootust kuuluda nende hulka, kes kannavad vilja, kolmekümne, kuuekümne või isegi sajakordselt. Aamen.